

บทที่ 4 ปัญหาไอร์แลนด์

ไอร์แลนด์ตกอยู่ในฐานะกึ่งอาณานิคมของอังกฤษมานานแล้ว นับตั้งแต่คริสต์ศตวรรษที่ 12 เป็นต้นมา อังกฤษพยายามเข้าไปปกครองไอร์แลนด์ โดยส่งผู้สำเร็จราชการ และขุนนางอังกฤษไปปกครอง แต่ยังไม่มียุทธวิธีองค์ใดที่สามารถทำให้ไอร์แลนด์อยู่ภายใต้การปกครองของอังกฤษได้ หลังจากที่อังกฤษเข้ายึดไอร์แลนด์แล้ว รัฐบาลอังกฤษได้ส่งทหารไปประจำการที่กรุงดับลิน (Dublin) เท่านั้น ส่วนเมืองอื่น ๆ ยังมีอิสระในการปกครอง

ในสมัยพระเจ้าเฮนรีที่ 7 แห่งราชวงศ์ ทิวดอร์ สัมพันธภาพระหว่างอังกฤษและไอร์แลนด์เป็นไปด้วยความราบรื่นและสนิทสนมกันขึ้น พระเจ้าเฮนรีที่ 7 ส่งขุนนางอังกฤษเข้าไปปกครองอยู่ภายใต้กฎหมายอังกฤษ

ใน ค.ศ.1568 ซึ่งตรงกับรัชสมัยของพระนางเจ้าเอลิซาเบธที่ 1 (Elizabeth I) ไอร์แลนด์ได้ก่อการกบฏขึ้น รัฐบาลอังกฤษจึงต้องทำการปราบอย่างรุนแรง พร้อมกับสนับสนุนให้ชาวอังกฤษอพยพเข้าไปแย่งที่ทำมาหากินของชาวไอริช ขับไล่และทำการรุนแรงกับชาวไอริช เป็นเหตุให้ชาวไอริชคิดสู้ และพยายามทำลายอิทธิพลของชาวอังกฤษในไอร์แลนด์

ใน ค.ศ.1590 รัฐบาลอังกฤษสนับสนุนให้ชาวอังกฤษอพยพเข้าไปตั้งถิ่นฐานในไอร์แลนด์อีก ชาวอังกฤษเหล่านี้เป็นพวกที่นับถือคริสตศาสนาิกายโปรเตสแตนต์ แต่ชาวไอริชเป็นพวกที่นับถือนิกายโรมัน แคธอลิก และได้รับความสนับสนุนจากพวกแคธอลิก ในสเปน ช่วยกันต่อต้านรัฐบาลอังกฤษ โดยทำการสงครามกองโจรภายใต้การนำของ ฮิวจ์ โอนีล (Hugh O'Neill) ซึ่งได้รับความสนับสนุนจากสเปนจนเป็นผลสำเร็จ

เพื่อเหตุผลทางการเมือง อังกฤษยังต้องการไอร์แลนด์ไว้ในครอบครอง และใน ค.ศ. 1599 อังกฤษได้ส่งกองทัพเข้าไปปราบไอร์แลนด์อีก แต่ต้องแพ้กลับไป และในปีต่อมาการสู้รบระหว่างอังกฤษและไอร์แลนด์ได้เริ่มขึ้นอีก คราวนี้ไอร์แลนด์ถูกตัดการคมนาคม ไม่สามารถจะติดต่อกับชาติใดได้ ในที่สุดชาวไอริชจึงต้องยอมแพ้ ผลที่ตามมาคือ ชาวอังกฤษพากันอพยพเข้าไปทำมาหากินในไอร์แลนด์มากขึ้น คนเหล่านี้พากันยึดที่ดินมาเป็นของตน ส่วนทางเหนือของไอร์แลนด์ มี อัลสเตอร์ (Ulster) เป็นศูนย์กลางของพวกโปรเตสแตนต์ที่เข้าไปตั้งหลักแหล่ง ทำมาหากินกันมากขึ้น ชาวไอริชโกรธแค้นอังกฤษมาก และคอยหาโอกาสทำการกบฏทุกครั้ง

รัฐบาลอังกฤษอ่อนแอ หรือเกิดปัญหายุ่งยากภายในและภายนอกประเทศ

ปัญหาไอร์แลนด์ในคริสต์ศตวรรษที่ 17 และคริสต์ศตวรรษที่ 18

ในคริสต์ศตวรรษที่ 17 ในระหว่าง ค.ศ.1603-1688 ซึ่งเป็นช่วงระยะเวลาที่ราชวงศ์ สจิวต์ (Stuart) ปกครองประเทศอังกฤษ ไอร์แลนด์ก็ได้มีข้อพิพาทกันอีก รัฐบาลอังกฤษใน รัชสมัยพระเจ้าเจมส์ที่ 1 (James I) ได้พยายามแก้ปัญหาโดยการประกาศยกเลิกข้อพิพาทที่ เคยมีมาแต่เดิม เลิกบีบบังคับประชาชนและยอมยกที่ดินให้แก่เจ้าของที่ดิน พยายามให้ชนชั้นกรรม ทางศาสนา แต่ไม่ประสบผลสำเร็จ และมีชาวอังกฤษอพยพไปอยู่ในไอร์แลนด์กันมากขึ้น

ในรัชสมัยพระเจ้าชาร์ลที่ 1 (Charles I) ใน ค.ศ.1633 รัฐบาลได้ปรับปรุงการคลัง ให้ดีขึ้น พัฒนาการค้า และปราบโจรผู้ร้าย แต่พวกโปรเตสแตนต์ที่เข้าไปอยู่ในไอร์แลนด์นั้นก็ มีอิทธิพลเหนือพวกไอริชที่นับถือโรมัน แคธอลิก เป็นเหตุให้ชาวไอริชบางพวกอพยพไปตั้งถิ่น ฐานในสหรัฐอเมริกา พระเจ้าชาร์ลที่ 1 พยายามเอาใจชาวไอริชด้วยการให้ชนชั้นกรรมทางศาสนา และยอมให้รัฐสภาในไอร์แลนด์ได้นับว่าในรัชกาลนี้ชาวไอริชมีเสรีภาพมากขึ้นกว่าเดิม

ในสมัยที่ ครอมเวลล์ (Cromwell) มีอำนาจนั้นได้มีการจลาจลเกิดขึ้นในไอร์แลนด์ ชาวไอริชเสียชีวิตไปหลายคน ครอมเวลล์ ต้องการให้ชาวไอริชอยู่ใต้อิทธิพลของอังกฤษ รัฐบาล อังกฤษได้เข้าไปยึดที่ดินในไอร์แลนด์ แบ่งที่ดินให้แก่พวกโปรเตสแตนต์ ทำให้ชาวไอริชมีฐานะ ทางสังคมและเศรษฐกิจตกต่ำลงมาก

ในรัชสมัยของ ชาร์ลที่ 2 (Charles II) รัฐบาลอังกฤษให้การเอาใจใส่ไอร์แลนด์มากขึ้น แต่ก็มีการตีพิพาทระหว่างเจ้าของที่ดินซึ่งเป็นพวกโปรเตสแตนต์กับชาวไอริชอยู่เสมอ ในรัชสมัย ของพระเจ้าเจมส์ที่ 2 (James II) ชาวไอริชได้รับการสนับสนุนดี เนื่องจากพระเจ้าเจมส์ที่ 2 นับถือคริสตศาสนานิกายโรมัน แคธอลิก เช่นเดียวกับชาวไอริช แต่เศรษฐกิจในไอร์แลนด์ยัง ตกต่ำ และรัฐบาลอังกฤษยังไม่สามารถแก้ปัญหาเกี่ยวกับที่ดินที่พวกโปรเตสแตนต์อังกฤษเข้า มายึดที่ดินของชาวไอริช แต่พวกโปรเตสแตนต์ก็ไม่พอใจนโยบายของรัฐบาลนัก

ใน ค.ศ.1689 ได้เกิดการจลาจลในไอร์แลนด์อีก และในปีต่อมาฝรั่งเศสซึ่งเป็นโรมัน แคธอลิกเช่นเดียวกับไอร์แลนด์ก็ให้ความช่วยเหลือชาวไอริชทำการต่อต้านรัฐบาลอังกฤษ ทำให้ รัฐบาลอังกฤษหันมาเอาใจชาวไอริชอยู่ระยะหนึ่ง เพราะเกรงว่าไอร์แลนด์อาจจะให้ความร่วมมือกับชาติอื่นในยุโรปเข้ากรรณอังกฤษ แต่ปัญหาไอร์แลนด์ที่เกิดขึ้นมาตลอดสร้างความขมขื่น

ให้กับทั้ง 2 ฝ่าย เรื่อยมาอย่างมีรูปลิม

ชาวไอริชทำการเคลื่อนไหวเรียกร้องเอกราชเรื่อยมา เนื่องจากได้รับความเดือดร้อนทางด้านเศรษฐกิจ และไม่ได้รับเสรีภาพทางศาสนา ไม่มีสิทธิเสรีภาพทางการเมืองเท่ากับพวกโปรเตสแตนต์ นอกจากนี้ชาวไอริชยังเห็นตัวอย่างจากการประกาศอิสรภาพอเมริกันใน ค.ศ.1776-1783 การปฏิวัติฝรั่งเศสใน ค.ศ.1789-1802 จึงคิดที่จะทำการปฏิวัติขึ้นมาบ้างเพื่อเรียกร้องสิทธิเสรีภาพทางด้านการเมือง และปรับปรุงเศรษฐกิจให้ดีขึ้น และใน ค.ศ.1793 พวกแคทอลิกในไอร์แลนด์ก็ได้รับสิทธิในการออกเสียงเลือกตั้ง แต่ยังไม่มียุติเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ชาวไอริชได้ดำเนินการต่าง ๆ เรื่อยมาจนกระทั่งใน ค.ศ.1797 ได้ก่อการจลาจลใน อัลสเตอร์ และใน ค.ศ.1798 ชาวไอริชได้ทำการกบฏใน Wexford ภายใต้การนำของ จอห์น เมอร์ฟี (John Murphy) เนื่องจากไม่พอใจที่พวกโปรเตสแตนต์อังกฤษเข้าไปครอบครองที่ดินในไอร์แลนด์ แต่ให้ชาวไอริชเช่าที่ดินเพื่อทำการเกษตร ค่าเช่าสูงไม่พอเพียงกับผลผลิตที่ได้รับ เศรษฐกิจตกต่ำขาดเสรีภาพทางการเมือง เพราะต้องปฏิบัติตามกฎหมายของอังกฤษตลอดมา แต่การกบฏครั้งนี้ไม่ได้ผล รัฐบาลอังกฤษได้ทำการปราบปรามอย่างทารุณ ทำให้ชาวไอริชโกรธแค้นมาก

ในสมัยที่วิลเลียม พิตต์ เป็นนายกรัฐมนตรีนั้น รัฐบาลอังกฤษได้ปรับปรุงการปกครองให้ดีขึ้น เช่น ให้สิทธิทางการเมืองแก่ชาวไอริช และให้มีการรวมรัฐสภาไอร์แลนด์กับรัฐสภาอังกฤษเป็นสภาเดียวกัน

ในคริสต์ศตวรรษที่ 19 นี้ ปัญหาไอร์แลนด์ทวีความรุนแรงมากขึ้น และใน ค.ศ.1800 ไอร์แลนด์รวมกับอังกฤษตามพระราชบัญญัติการรวม (Act of Union) รัฐสภาไอริชจึงสลายตัวไปตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ อาจสรุปได้ดังนี้ คือ

1. ให้รัฐสภาของไอร์แลนด์รวมกับรัฐสภาอังกฤษ โดยชาวไอริชส่งผู้แทนไปประชุมในรัฐสภาอังกฤษ มีผู้แทนชั้นพระราชาคณะ (bishop) 4 คน พวกขุนนาง 28 คน และสมาชิกสภาสามัญ 100 คน

2. ให้ทั้ง 2 ประเทศทำการค้าขายกันโดยเสรี

3. ให้มีการประนีประนอมทางด้านศาสนา และการสร้างวัดในไอร์แลนด์

ชาวไอริชไม่พอใจพระราชบัญญัตินี้ และมีความรู้สึกว่ายอังกฤษมีอำนาจเหนือไอร์แลนด์มาก และชาวไอริชมีความรู้สึกว่ายรัฐบาลอังกฤษสนับสนุนการสร้างวัดโปรเตสแตนต์ในไอร์แลนด์ ซึ่งเป็นวัดที่มั่งคั่งและมีเอกสิทธิ์ของตน ชาวไอริชยังต้องเสียภาษีให้แก่วัดโปรเตสแตนต์อีกด้วย

แต่ในระยะต่อมาก็มักจะมีปัญหาเกี่ยวกับที่ดินเกิดขึ้น เป็นปัญหาระหว่างเจ้าของที่ดินและผู้เช่าที่ดิน ภายในประเทศเศรษฐกิจตกต่ำ เป็นเหตุให้มีผู้อพยพออกไปทำมาหากินในต่างประเทศมากขึ้น

พอสรุปได้ว่า ชาวไอริชต้องการเรียกร้องเอกราช เนื่องจากไม่สามารถแก้ปัญหาเศรษฐกิจ สังคม การเมือง และศาสนาได้ ในไอร์แลนด์มีประชากรลดน้อยลง เนื่องจากเกิดความอดอยากมากถึงกับสิ้นชีวิต และบางพวกก็อพยพไปทำมาหากินในสหรัฐอเมริกา

ปัญหาไอร์แลนด์ระหว่าง ค.ศ.1815-1914

ในช่วงระยะเวลาที่ชาวไอริชได้พยายามเรียกร้องเอกราชมากขึ้น และเกิดปัญหาต่าง ๆ คือ

ปัญหาที่ดิน เศรษฐกิจ และสังคม

ปัญหาที่ดินเป็นปัญหาใหญ่ที่เกิดขึ้นในไอร์แลนด์มานานแล้ว เนื่องจากรัฐบาลอังกฤษชุดก่อน ๆ ส่งเสริมให้ชาวอังกฤษซึ่งเป็นพวกโปรเตสแตนต์เข้าไปยึดครองที่ดินในไอร์แลนด์กันมาก เป็นเหตุให้ชาวไอริชไม่มีที่ดินที่จะทำการเพาะปลูกเป็นของตนเอง ต้องเช่าที่ดินทำการเพาะปลูก เจ้าของที่ดินคิดค่าเช่าแพง และยังมีสิทธิขับไล่ผู้เช่าโดยไม่บอกให้ทราบล่วงหน้า นอกจากนั้นที่ดินยังเป็นที่ไม่อุดมสมบูรณ์ ไม่มีการปรับปรุงที่ดินให้ดีขึ้น ในบางครั้งเกิดปัญหาที่ผู้เช่าไม่มีเงินจ่ายค่าเช่าให้แก่เจ้าของที่ดิน เจ้าของที่ดินยังมีสมาคมลับคอยขับไล่ผู้เช่า และลอบฆ่า ซึ่งรัฐบาลอังกฤษไม่สามารถให้ความคุ้มครองได้ ชาวไอริชจึงมีความยากจนมาก ผลผลิตที่เพาะปลูกได้ก็จำหน่ายไม่ดี เนื่องจากมีสินค้าจากต่างประเทศเข้ามาตีตลาด ขายในราคาถูกลงตามระบบการค้าเสรี นอกจากนี้การปฏิบัติอุตสาหกรรมก้าวหน้าขึ้น มีการใช้เครื่องจักรแทนแรงงาน จึงเกิดปัญหาคคนว่างงาน คนเหล่านี้จึงคิดไปทำมาหากินในต่างประเทศ

ปัญหาทางศาสนา

ชาวไอริชส่วนใหญ่นับถือคริสตศาสนา นิกายโรมัน แคนทอลิค พวกที่นับถือนิกายโปรเตสแตนต์มีน้อยมาก ส่วนใหญ่อยู่ในเขตอัลสเตอร์ (Ulster) โดยเฉพาะพวกเจ้าของที่ดินเป็นชาวอังกฤษ นับถือนิกายโปรเตสแตนต์และมีถิ่นฐานอยู่ในประเทศอังกฤษ และได้รับการสนับสนุนจากรัฐบาลอังกฤษ นิกายแองกลิกัน (Anglican) เป็นนิกายที่แพร่หลายในไอร์แลนด์ ชาวไอริชต้องเสียภาษีเพื่อเป็นเงินอุดหนุนวัด ทำให้ชาวไอริชเพิ่มความไม่พอใจรัฐบาลอังกฤษเพิ่มขึ้น

ปัญหาทางการเมือง

ชาวไอริชพยายามเรียกร้องเอกราชและตั้งสมาคมทางการเมืองขึ้น คือ สมาคมฟีเนียน (Fenian Society)¹ สมาคมนี้ตั้งขึ้นในสหรัฐอเมริกาเมื่อ ค.ศ.1858 เป็นสมาคมของชาวไอริชที่อพยพเข้าไปทำมาหากินในสหรัฐอเมริกา เนื่องจากความอดอยากและไม่พอใจในนโยบายการปกครองของอังกฤษ ชาวไอริชในสหรัฐอเมริการ่ำรวยขึ้นจึงให้การสนับสนุนทางการเงินและอาวุธแก่พวกฟีเนียนในไอร์แลนด์ พวกนี้ได้ทำการเคลื่อนไหวในสหรัฐอเมริกา คือได้เข้ารุกรานคานาดาของอังกฤษในระหว่าง ค.ศ.1865-1867 ส่วนในไอร์แลนด์นั้นสมาคมฟีเนียนได้ทำการปฏิวัติใน ค.ศ.1860 เพื่อเรียกร้องเอกราช มี แดเนียล โอ คอนเนล (Daniel O'Connell) เป็นผู้นำ เขาเรียกร้องให้มีรัฐสภาที่กรุงดับลิน (Dublin) พวกปฏิวัติได้เข้ายึดคลังสรรพาวุธที่เชสเตอร์ (Chester Castle) ได้มีการขว้างระเบิดในกรุงลอนดอนมีชาวอังกฤษตาย 12 คน

ดังนั้นรัฐบาลอังกฤษจึงต้องหันมาพิจารณาปัญหาไอร์แลนด์ ซึ่งก่อความวุ่นวายมาหลายครั้งแล้ว แต่ยังไม่มียุทธศาสตร์ใดแก้ปัญหาได้ ในระยะเวลานั้น แกลดสโตน (Gladstone) ได้เป็นนายกรัฐมนตรีใน ค.ศ.1868 เขามีนโยบายที่จะแก้ปัญหาในไอร์แลนด์ให้หมดสิ้นไปโดยการปฏิรูปการปกครอง และช่วยขจัดความทุกข์ยากของชาวไอริช แต่พวกโปรเตสแตนต์คัดค้านแต่เขาก็พยายามแก้ปัญหาศาสนาให้หมดไป ให้การสนับสนุนข้าราชการชาวไอริช และให้เอกสิทธิ์แก่พวกแคธอลิกไอร์แลนด์มากขึ้น

การยกเลิกเอกสิทธิ์ของโปรเตสแตนต์ในไอร์แลนด์ (ค.ศ.1896)

แกลดสโตนต้องการให้ความยุติธรรมแก่ชาวไอริชทางด้านศาสนา เพราะชาวไอริชส่วนใหญ่เป็นพวกแคธอลิกไม่ต้องการจ่ายเงินอุดหนุนวัดโปรเตสแตนต์อีกต่อไป เขาจึงได้ออกพระราชบัญญัติ Irish Church ใน ค.ศ.1869 ไม่ให้วัดโปรเตสแตนต์ในไอร์แลนด์มีเอกสิทธิ์ในการเก็บภาษีอากรเช่นก่อน ๆ และรัฐบาลอังกฤษเลิกใช้วัดโปรเตสแตนต์เป็นวัดทางการของอังกฤษในไอร์แลนด์ นอกจากนี้รัฐบาลอังกฤษได้นำเงินรายได้ของวัดซึ่งมีประมาณ 5 ล้านปอนด์มาบริจาคในการกุศล เช่น สร้างโรงเรียน โรงพยาบาล วัดนิกายอื่น ๆ ตลอดจนการกุศลโดยทั่วไป

1. มาจากคำว่า ฟิอานนา (Fianna) หมายถึงนักรบไอริชโบราณ

การแก้ปัญหาที่ดิน

ใน ค.ศ.1870 แกลดสโตนได้ออกพระราชบัญญัติที่ดิน (Land Act) กล่าวคือ ให้เสรีภาพแก่ผู้เช่าในการเช่าที่ดิน เจ้าของที่ดินไม่มีสิทธิ์ขับไล่ผู้เช่าที่ดิน นอกจากว่าผู้เช่าไม่ยอมจ่ายเงินค่าเช่า ผู้เช่าจะได้รับเงินชดเชยถ้าช่วยปรับปรุงที่ดินให้ดีขึ้นในขณะที่ยังเช่าอยู่ ทำให้ผู้เช่าได้รับความสะดวกสบายเกี่ยวกับที่อยู่อาศัยและที่ทำมาหากินมากขึ้น รัฐบาลให้อำนาจแก่ตำรวจและผู้พิพากษาในการตัดสินคดีมากขึ้น สำหรับเจ้าของที่ดินนั้นต้องปรับปรุงที่ดินให้ดีขึ้น และเล็กลุ่มสมาคมลับต่าง ๆ มีฉะนั้นรัฐบาลจะยึดที่ดินให้เป็นของผู้เช่า พระราชบัญญัติฉบับนี้ใช้ไม่ได้ผล เพราะไม่มีการควบคุมค่าเช่าที่ดิน เจ้าของที่ดินจึงถือโอกาสเพิ่มค่าเช่าสูงขึ้นและแบ่งที่ดินออกเป็นแปลงเล็ก ๆ ทำให้ผู้เช่าไม่สามารถจ่ายเงินค่าเช่าได้ และถูกขับไล่ออกไปเจ้าของที่ดินปล่อยให้ที่ดินของตน ปล่อยให้อยู่ในความดูแลของผู้นักวิชาการผลประโยชน์ ซึ่งมีสิทธิ์ขับไล่ผู้เช่าได้

แกลดสโตนได้แสดงความปรารถนาที่จะสมานไมตรีกับไอร์แลนด์ เขาได้ออกพระราชบัญญัติ Irish University Bill ยอมให้ชาวไอริชมีมหาวิทยาลัยเป็นของตนเองแต่ไม่ได้ผล

รัฐบาลชุดต่อมามี ดิสแรลลี (Disraeli) เป็นนายกรัฐมนตรีใน ค.ศ.1874-1880 เขาพยายามหลีกเลี่ยงปัญหาไอร์แลนด์ แต่เขาต้องเผชิญกับปัญหาสำคัญของชาวไอริช คือเรื่องเกี่ยวกับสมาคมการปกครองไอริช ซึ่งตั้งขึ้นในปี 1873 ปัญหาการปรับปรุงการปกครองไอร์แลนด์ และการเรียกร้องให้มีรัฐสภาในกรุงดับลิน รัฐบาลไม่สามารถแก้ปัญหาเหล่านี้ได้ ปัญหาจึงยืดเยื้อมาถึงสมัยที่แกลดสโตนได้กลับเข้ามาเป็นนายกรัฐมนตรีครั้งที่ 2 ระหว่าง ค.ศ.1880-1885

พาร์เนลและการเรียกร้องเอกราชของไอร์แลนด์

หลังจากที่แกลดสโตนแก้ปัญหาในไอร์แลนด์ยังไม่ได้ผลนั้น ปัญหาไอร์แลนด์ยิ่งทวีความสำคัญมากขึ้น และใน ค.ศ.1873 ชาวไอริชได้ตั้งสมาคมทางการเมืองเพื่อเรียกร้องเอกราช โดยมี ไอแซค บัท (Isaac Butt) ชาวไอริชเป็นผู้นำเรียกร้องในการยกเลิกสมาคมที่ตั้งขึ้นใน ค.ศ. 1800 เพื่อกำจัดอิทธิพลของเจ้าของที่ดินเกี่ยวกับการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ผลปรากฏว่าใน ค.ศ.1874 ชาวไอริชมีผู้แทนเป็นสมาชิกในรัฐสภาอังกฤษเพิ่มขึ้น บัทซึ่งเป็นผู้แทนคนหนึ่งได้เสนอปัญหาเกี่ยวกับเอกราชในไอร์แลนด์ แต่รัฐบาลอังกฤษซึ่งสังกัดพรรคอนุรักษนิยมในเวลานั้นไม่สามารถช่วยแก้ปัญหาของไอร์แลนด์ได้

ผู้ที่ให้ความสนับสนุนในการเรียกร้องเอกราชของไอร์แลนด์อีกผู้หนึ่ง คือ ชาร์ล สจวร์ต พาร์เนล (Charles Stuart Parnell) ได้เสนอปัญหาต่อรัฐบาลอังกฤษอีกครั้งหนึ่ง พาร์เนลเข้ามาเล่นการเมืองครั้งแรกโดยการสมัครเข้าเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรในมณฑล Meath เมื่อ ค.ศ.1875 เขาเป็นพวกโปรเตสแตนต์ที่เชื่อสายอังกฤษ แต่มีความเห็นใจชาวไอริช ต้องการให้เสรีภาพแก่ชาวไอริชทั้งทางการเมือง เศรษฐกิจ และศาสนา เขาได้เสนอต่อรัฐสภาอังกฤษเพื่อเรียกร้องเอกราชของไอร์แลนด์ ซึ่งให้เห็นข้อบกพร่องของรัฐบาลอังกฤษในการปกครองไอร์แลนด์ เขาเป็นนักพูดที่สามารถมาก

ใน ค.ศ.1879 เขาให้ความสนับสนุนสมาคมฟิเนียน โดยมีจุดประสงค์ที่จะต่อสู้กับเจ้าของที่ดิน ซึ่งขึ้นราคาเช่าและขับไล่ผู้เช่า มุ่งให้ชาวนาได้เป็นเจ้าของที่ดิน และคอยช่วยเหลือชาวนาที่ถูกขับไล่ด้วย เขาเรียกร้องให้เจ้าของที่ดินลดค่าเช่าลง โดยทำการต่อต้าน เลิกติดต่อกับพวกเจ้าของที่ดิน ชัดขวางการพิจารณาปัญหาต่างๆ ในรัฐสภา ทำให้การลงมติเป็นไปด้วยความล่าช้า

แกลดสโตนได้กลับเข้ามาเป็นนายกรัฐมนตรีครั้งที่ 2 ใน ค.ศ.1881 เขาพยายามแก้ปัญหาไอร์แลนด์โดยสันติวิธี แต่วิธีการของพาร์เนลสร้างความไม่สงบให้แก่ประเทศชาติและใช้วิธีการรุนแรงกับเจ้าของที่ดิน ใน ค.ศ.1881 แกลดสโตนได้ออกกฎหมายรักษาความสงบ (Coercion Act) ให้อำนาจในการจับกุมผู้กระทำความผิดและลงโทษโดยไม่ต้องฟ้องศาล นอกจากนี้เขายังได้ออกพระราชบัญญัติที่ดิน (Land Act) เป็นครั้งที่ 2 ใน ค.ศ.1881 ซึ่งรัดกุมมากกว่าพระราชบัญญัติครั้งแรก หลักปฏิบัติที่สำคัญ คือ ค่าเช่ายุติธรรม เป็นการเช่าที่แน่นอน และมีอิสระในการซื้อขาย หมายความว่าผู้เช่าสามารถจะขายผลประโยชน์ของตนในที่ดินให้แก่ผู้อื่นได้ ห้ามไม่ให้ขับไล่ผู้เช่าที่ดินในเมื่อผู้เช่ายังจ่ายค่าเช่าอยู่ พระราชบัญญัตินี้ไม่เป็นที่พอใจของชาวไอริช ซึ่งมีพาร์เนลเป็นหัวหน้าทำการต่อต้าน และเขาถูกจับไปขังคุกในกรุงดับลิน ในเดือนตุลาคม ค.ศ.1881

สันนิบาตที่ดินของชาวไอริช (Land League) ซึ่งมีพาร์เนลให้ความร่วมมืออยู่ด้วยนั้น ได้ทำการต่อต้านรัฐบาลอังกฤษ โดยสนับสนุนให้ผู้เช่าที่ดินเลิกจ่ายค่าเช่า รัฐบาลอังกฤษจึงได้เจรจากับพาร์เนลยอมปล่อยพาร์เนลและพรรคพวกออกจากที่คุมขัง โดยทำข้อตกลงซึ่งเรียกว่า สนธิสัญญาคิลแมนแฮม (Kilmainham Treaty) กล่าวคือ รัฐบาลยอมจ่ายค่าเช่าที่ดินของพวกชาวนาที่ยังค้างอยู่ และพาร์เนลจะต้องช่วยให้ความระส่ำระสายในไอร์แลนด์ยุติลง แต่ต่อมากลุ่มนักปฏิวัติชาวไอริชได้ก่อการฆาตกรรมบุคคลสำคัญของรัฐบาลที่เฟอีนิกส์ พาร์ค (Phoenix Park)

ในกรุงดับลิน และต่อจากนั้นก็มีการฆาตกรรมเกิดขึ้นเรื่อย ๆ แกลดสโตนจึงต้องออกพระราชบัญญัติรักษาความปลอดภัยฉบับใหม่ ซึ่งมีอำนาจมากขึ้นกว่าเดิม แกลดสโตนยังไม่สามารถแก้ปัญหาไอร์แลนด์ให้สำเร็จไปได้ เขาได้ลาออกเสียก่อนเมื่อเดือนมิถุนายน ค.ศ.1885

การแก้ปัญหาไอร์แลนด์ของพรรคอนุรักษนิยม

พรรคอนุรักษนิยมได้เป็นรัฐบาลต่อมาใน ค.ศ.1885 โดยได้รับความสนับสนุนจากพาร์เนลล์ ซึ่งหวังว่าจะได้รับการสนับสนุนจากพรรคอนุรักษนิยมในการเรียกร้องเอกราชของชาวไอริช ลอร์ด ซาลิสบิวรี (Lord Salisbury) ได้เป็นนายกรัฐมนตรีต่อมา รัฐบาลชุดนี้ช่วยเหลือชาวไอริชโดยให้เงินกู้ 5 ล้านปอนด์ แก่ผู้เช่าที่ดินชาวไอริช แต่รัฐบาลชุดนี้ยังไม่ยอมให้เอกราชแก่ไอร์แลนด์ ลอร์ด ซาลิสบิวรี อยู่ในตำแหน่งได้ไม่กี่เดือนก็ต้องลาออกไปใน ค.ศ.1886 และเมื่อมีการเลือกตั้งใหม่ ชาวไอริชจึงหันมาสนับสนุนพรรคเสรีนิยม และผลของการเลือกตั้ง พรรคเสรีนิยมชนะการเลือกตั้ง แกลดสโตนได้กลับมาเป็นนายกรัฐมนตรีเป็นครั้งที่ 3 เมื่อเดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ.1886

แกลดสโตนและพระราชบัญญัติการปกครองไอร์แลนด์ (Home Rule) ใน ค.ศ.1886

หลังจากที่ได้รับการเลือกตั้งเป็นนายกรัฐมนตรีแล้ว แกลดสโตนได้แก้ปัญหาไอร์แลนด์ต่อไป โดยเสนอร่างพระราชบัญญัติปกครองตนเอง (Home Rule) ต่อรัฐสภา เมื่อวันที่ 8 เมษายน ค.ศ.1886 เขาต้องการให้ไอร์แลนด์มีรัฐสภาของตนเองที่กรุงดับลิน เพื่อรับผิดชอบการบริหารภายในประเทศแต่ทางด้านกิจการต่างประเทศยังอยู่ในดุลยพินิจของรัฐบาลอังกฤษ แต่สมาชิกรัฐสภาทำการคัดค้านพระราชบัญญัติฉบับนี้ ผู้คัดค้านมีทั้งผู้ที่สังกัดพรรคเสรีนิยม และพรรคอนุรักษนิยม พรรคอนุรักษนิยมไม่ต้องการให้ไอร์แลนด์ปกครองตนเอง เพราะเกรงว่าพวกโปรเตสแตนต์ในไอร์แลนด์จะได้รับความเดือดร้อนเนื่องจากชาวไอริชส่วนใหญ่เป็นพวกแคทอลิก ส่วนพรรคเสรีนิยมไม่เห็นด้วยเพราะต้องการรักษาผลประโยชน์ของเจ้าของที่ดินในไอร์แลนด์ ในการลงคะแนนเสียงเกี่ยวกับพระราชบัญญัติฉบับนี้ แกลดสโตนแพ้คะแนนเสียง 343 ต่อ 313 เสียง สมาชิกที่สังกัดพรรคเสรีนิยมไม่เห็นด้วย 93 คน หลังจากนั้นได้มีการยุบสภา และมีการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรใหม่อีกครั้งหนึ่งในเดือนกรกฎาคม ค.ศ.1886 พรรคอนุรักษนิยมชนะการเลือกตั้งได้เป็นรัฐบาล พวกเสรีนิยมที่ไม่เห็นด้วยกับแกลดสโตนรวมตัวกันเรียกว่าพวก Unionists และได้รวมเป็นพวกเดียวกับพรรคอนุรักษนิยม

ปัญหาไอร์แลนด์กับพรรคอนุรักษนิยมใน ค.ศ.1886-1892

ลอร์ด ซาลิสบิวรี ได้เป็นนายกรัฐมนตรีสังกัดพรรคอนุรักษนิยม ระหว่าง ค.ศ. 1886-1892 ในระยะนี้พาร์แลตไม่ได้รับความนิยมจากประชาชน แต่พาร์แลตยังคงดำรงตำแหน่งหัวหน้าเรียกร้องเอกราชในไอร์แลนด์ เขาคิดหวังที่ดำเนินการไม่สำเร็จและถึงแก่กรรมในเดือน ตุลาคม ค.ศ.1891

รัฐบาลอังกฤษสังกัดพรรคอนุรักษนิยมพยายามช่วยเหลือเศรษฐกิจของไอร์แลนด์ ให้ดีขึ้น ช่วยเหลือทางด้านเกษตร การคมนาคม การอุตสาหกรรม ให้เงินกู้แก่ชาวนาและผู้เช่าที่ดินในอัตราดอกเบี้ยต่ำ และผ่อนส่งระยะยาวเพื่อนำไปซื้อที่ดินเป็นสมบัติของตนเอง แต่พรรคอนุรักษนิยมก็ยังไม่ยอมให้เอกราชแก่ไอร์แลนด์

พระราชบัญญัติการปกครองตนเอง ฉบับที่ 2 (ค.ศ.1893)

เมื่อเดือนกรกฎาคม ค.ศ.1892 ได้มีการเลือกตั้งทั่วไป พรรคเสรีนิยมชนะการเลือกตั้ง แกลดสโตนได้กลับมาเป็นนายกรัฐมนตรีใหม่ และเขาได้ออกพระราชบัญญัติการปกครองตนเองแก่ไอร์แลนด์เป็นครั้งที่ 2 เมื่อ ค.ศ.1893 แต่สภาขุนนางไม่ยอมอนุมัติให้พระราชบัญญัติ ผ่านไปได้ เขาจึงไม่สามารถให้เอกราชแก่ไอร์แลนด์ และได้ลาออกจากตำแหน่งนายกรัฐมนตรี ใน ค.ศ.1895

ปัญหาไอร์แลนด์กับพรรคอนุรักษนิยมใน ค.ศ.1895-1904

ได้มีการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรใน ค.ศ.1895 และพรรคอนุรักษนิยมชนะการเลือกตั้ง ลอร์ด ซาลิสบิวรี เป็นนายกรัฐมนตรีใน ค.ศ.1895-1902 เขาช่วยเหลือไอร์แลนด์ ในด้านเศรษฐกิจ การคมนาคม การค้า การเกษตร และแก้ปัญหาที่ดินโดยให้ผู้เช่าที่ดินกู้เงิน รัฐบาลในดอกเบี้ยต่ำ เพื่อนำเงินไปซื้อที่ดิน แต่รัฐบาลก็ยังไม่ยอมให้เอกราชแก่ไอร์แลนด์เหมือนเดิม

เมื่อซาลิสบิวรีพ้นจากตำแหน่งนายกรัฐมนตรีใน ค.ศ.1902 แล้ว อาร์เธอร์ บาลโฟ (Arthur J. Balfour) ดำรงตำแหน่งต่อมาใน ค.ศ.1902-1905 และเฮนรี แคมป์เบล-แบนเนอร์แมน (Henry Campbell-Bannerman) ดำรงตำแหน่งใน ค.ศ.1905-1908 นายกรัฐมนตรีทั้ง 2 ได้แสดงความคิดเห็นว่าจะช่วยให้ไอร์แลนด์มีส่วนในการปกครองตนเองเท่านั้น แต่ไม่ได้ทำอะไรเพื่อให้เอกราชแก่ไอร์แลนด์เลย

พระราชบัญญัติการปกครองตนเองฉบับที่ 3 (ค.ศ.1912)

เมื่อมีการเลือกตั้งครั้งใหม่ พรรคเสรีนิยมได้รับคะแนนเสียงสนับสนุนจากชาวไอริช และชนะการเลือกตั้ง นายเฮอร์เบิร์ต เอช. แอสควิธ (Herbert H. Asquith) เป็นนายกรัฐมนตรี ใน ค.ศ.1908-1916 เขามั่นใจว่าจะให้อเอกราชแก่ไอร์แลนด์ แอสควิธได้ออกพระราชบัญญัติ รัฐสภา (Parliament Act) ใน ค.ศ.1911 ได้รับเสียงสนับสนุนจากชาวไอริชมาก และใน ค.ศ. 1912 ได้ออกพระราชบัญญัติปกครองตนเองแก่ไอร์แลนด์ฉบับที่ 3 (Home Rule) และพระราชบัญญัตินี้ผ่านไปได้ เพราะสภาผู้แทนราษฎรและสภาขุนนางไม่คัดค้านแต่ประการใด

ชาวไอริชมีสิทธิที่จะปกครองตนเองได้ โดยมีรัฐสภาของตนที่กรุงดับลินประกอบด้วย สภา 2 สภาเช่นเดียวกับอังกฤษ และในขณะเดียวกันชาวไอริชก็ยังมีสิทธิเป็นสมาชิกรัฐสภาอังกฤษ ในกรุงลอนดอน ซึ่งมีชาวไอริชเป็นสมาชิก 42 คน รัฐบาลอังกฤษได้ส่งผู้แทนประจำในกรุงดับลิน ด้วย แสดงให้เห็นว่า พระราชบัญญัติฉบับนี้เพียงแต่ให้สิทธิแก่ชาวไอริชในการปกครองตนเอง เท่านั้น แต่ยังไม่ได้อเอกราชโดยสมบูรณ์ ดังนั้นชาวไอริชจึงดำเนินการเรียกร้องเอกราชอีกและ ได้ทวีความรุนแรงยิ่งขึ้น จนเกิดสันนิบาตแกลลิก (Gaelic League) เป็นสมาคมที่ให้ความนิยม ไอริช และเรียกร้องเอกราช ต้องการให้ไอร์แลนด์มีการปกครองตามระบอบสาธารณรัฐ ไม่ขึ้น ตรงต่อรัฐบาลอังกฤษ

พระราชบัญญัติฉบับนี้ได้รับการต่อต้านจาก 6 มณฑลในเขตอัลสเตอร์ ซึ่งอยู่ทางเหนือ ของไอร์แลนด์ พวกนี้มีความประสงค์ที่จะรวมอยู่ในราชอาณาจักรอังกฤษ และได้รับความสนับสนุนจากพรรคอนุรักษนิยม ได้ทำการต่อต้านอย่างรุนแรงมีกองทัพของตนเองภายใต้การนำของ เซอร์ เอ็ดเวิร์ด คาร์สัน (Sir Edward Carson) พรรคอนุรักษนิยม ร่วมมือกับพรรคกรรมกร และกลุ่มชาตินิยมไอริช ตลอดจนขุนนางเจ้าของที่ดิน โจมตีพรรคเสรีนิยมที่ให้อไอร์แลนด์ได้มี ส่วนในการปกครองตนเอง แต่เหตุการณ์ในไอร์แลนด์ยังไม่สงบลง บังเอิญมีสงครามโลกครั้งที่ 1 เกิดขึ้นใน ค.ศ.1914 ปัญหาต่าง ๆ จึงต้องเลื่อนไปหลังสงคราม

ปัญหาไอร์แลนด์หลังสงครามโลกครั้งที่ 1

หลังจากที่มีพระราชบัญญัติปกครองตนเองในไอร์แลนด์เมื่อ ค.ศ.1912 นั้น มีผู้คัดค้านพระราชบัญญัติฉบับนี้มาก เมื่อสงครามโลกครั้งที่ 1 เกิดขึ้นในระหว่าง ค.ศ.1914-1918 รัฐบาลอังกฤษได้ยกเลิกการใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ชั่วคราว ทำให้ชาวไอริชก่อความวุ่นวาย เพื่อเอกราชของตนต่อไป

ในระหว่างสงครามโลกครั้งที่ 1 ได้มีการจลาจลเกิดขึ้นในไอร์แลนด์เพื่อเรียกร้องเอกราช และได้ตั้งสมาคม ซิน เฟน (Sinn Fein)¹ ซึ่งได้รับความช่วยเหลือจากเยอรมันทางด้านกำลังทหารและอาวุธ สมาคมนี้อยู่ภายใต้การนำของ อาร์เธอร์ กริฟฟิธ (Arthur Griffith) เขาพยายามเข้ายึดกรุงดับลินใน ค.ศ.1916 แต่ถูกทหารอังกฤษปราบปราม มีผู้เสียชีวิตไปมาก สมาคมนี้อาจมีจุดมุ่งหมายที่จะแยกการปกครองตนเองจากรัฐบาลอังกฤษ ในการปะทะกันครั้งนี้ ชาวไอริชเสียชีวิตไปมาก ทำให้สัมพันธ์ภาพระหว่างอังกฤษและไอร์แลนด์เลวร้ายลงไปอีก และชาวไอริชก็ยังไม่ละความพยายามที่จะดำเนินการต่อไป

นายกรัฐมนตรีอังกฤษ คือ นายลอยด์ จอร์จ (Lloyd George) ได้พยายามแก้ปัญหานี้ และในการเลือกตั้ง ค.ศ.1919 นั้น สมาชิกพรรคซิน เฟน ได้รับเลือกเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหลายคน และได้ร่วมมือกันจัดตั้งรัฐสภาที่กรุงดับลินไม่ขึ้นตรงต่อรัฐบาลอังกฤษ ชาวไอริชได้จัดตั้งสาธารณรัฐไอร์แลนด์ขึ้นเมื่อวันที่ 21 มกราคม ค.ศ.1919 มีเอียมอน เดอ วาเลอรา (Eamon de Valera) เป็นประธานาธิบดี ผู้นำคนอื่น ๆ ได้แก่ อาร์เธอร์ กริฟฟิธ (Arthur Griffith) ไมเคิล คอลลิน (Michael Collins) เป็นต้น รัฐบาลใหม่ได้ปรับปรุงประเทศของตนเช่นเดียวกับประเทศเอกราชทั้งปวง แต่ถูกรัฐบาลอังกฤษต่อต้าน จึงเกิดเป็นสงครามกลางเมืองระหว่างกองทัพของชาวไอริชและกองทัพของอังกฤษ ในระหว่าง ค.ศ.1920-1921

กองทัพของสาธารณรัฐไอริช (Irish Republican Army) ใช้เรียกชื่อย่อว่า IRA ดำเนินการสู้รบแบบกองโจร มี ไมเคิล คอลลินส์ (Michael Collins) เป็นผู้นำ ชาวไอริชเสียเปรียบทั้งทางด้านเศรษฐกิจและกำลังทหาร แต่รัฐบาลทั้ง 2 ได้เจรจาสงบศึกเมื่อวันที่ 6 ธันวาคม ค.ศ.1921 รัฐบาลอังกฤษได้ออกพระราชบัญญัติการปกครองไอร์แลนด์โดยแบ่งไอร์แลนด์ออกเป็น ไอร์แลนด์เหนือและไอร์แลนด์ใต้ เขตไอร์แลนด์เหนือประกอบด้วย 6 มณฑล มี อัลสเตอร์ เป็นศูนย์กลาง ประชาชนนับถือศาสนาคริสต์นิกายโปรเตสแตนต์ ยังคงเป็นส่วนหนึ่งของสหราชอาณาจักรอังกฤษ ส่วนไอร์แลนด์ใต้ประกอบด้วย 26 มณฑล เป็นรัฐอิสระมีการปกครองตนเอง มีชื่อว่า เสรีรัฐไอร์แลนด์ (Irish Free State) แต่กษัตริย์อังกฤษยังต้องส่งผู้สำเร็จราชการไปประจำในไอร์แลนด์ มีหน้าที่ออกกฎหมายที่สภาผู้แทนราษฎรในไอริชเห็นชอบด้วย นโยบายการต่างประเทศของไอร์แลนด์ยังอยู่ในความควบคุมของรัฐบาลอังกฤษ รัฐบาลเสรีรัฐ

1. คำนี้มีความหมายว่า ourselves alone

ไอร์แลนด์ต้องจ่ายเงินปีละ 5 ล้านปอนด์ให้แก่รัฐบาลอังกฤษเพื่อทดแทนความเสียหาย คณะรัฐมนตรีจะต้องสาบานตนต่อกษัตริย์อังกฤษ สรุปแล้วเอกราชที่ไอร์แลนด์ได้รับนั้นเป็นเพียงในนาม แต่รัฐบาลอังกฤษยังเข้ามามีส่วนในการปกครองด้วย

ในไอร์แลนด์มีชาวไอริชบางกลุ่มไม่เห็นด้วยกับข้อตกลงที่รัฐบาลไอริชทำกับรัฐบาลอังกฤษ ดังนั้นชาวไอริชจึงเกิดแตกแยกออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่ม Republicans และกลุ่ม Free Staters เดอ วาเลอร่า เป็นผู้นำของกลุ่ม Republicans เป็นกลุ่มพวกหัวรุนแรง ไม่พอใจในการแบ่งไอร์แลนด์ เขาต้องการให้รัฐต่าง ๆ ในไอร์แลนด์รวมกันเป็นสาธารณรัฐเอกราชที่สมบูรณ์ ส่วนกลุ่ม Free Staters มีไมเคิล คอลลินส์ เป็นหัวหน้า พอใจกันสนธิสัญญาที่ทำกับรัฐบาลอังกฤษ ความขัดแย้งนี้เกิดขึ้นใน ค.ศ.1921-1922 ได้เกิดการปะทะกันระหว่าง 2 ฝ่าย จนกลายเป็นสงครามกลางเมือง นำความเสียหายให้แก่ไอร์แลนด์มาก ผลคือพวก Free Staters ชนะ และนายวิลเลียม คอสเกรฟ (William Cosgraves) ได้เป็นประธานาธิบดี ปกครองเสรีรัฐไอร์แลนด์ ต่อมาเป็นเวลา 10 ปี

เมื่อเดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ.1932 ได้มีการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนทั่วไปและพวก Republicans ชนะการเลือกตั้ง นายเดอ วาเลอร่า ได้เป็นประธานาธิบดี เขายกเลิกสัญญาต่าง ๆ ที่รัฐบาลไอริชต้องทำกับรัฐบาลอังกฤษ รัฐบาลอังกฤษจึงทำการโต้ตอบ เก็บภาษีสินค้าที่ส่งมาจากไอร์แลนด์เพิ่มขึ้น 20% และ 40%

เมื่อเดือนกรกฎาคม ค.ศ.1937 รัฐสภาได้ประกาศใช้รัฐธรรมนูญใหม่เปลี่ยนชื่อประเทศเป็น ประเทศแอรา (Eire) แต่ประเทศอังกฤษไม่ยอมรับฐานะของประเทศใหม่นี้ เดอ วาเลอร่า พยายามทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างอังกฤษและไอร์แลนด์ดีขึ้นเรื่อยมา ใน ค.ศ.1938 ประเทศทั้ง 2 ได้ทำความตกลงกันที่จะให้แอรา มีเอกราชที่สมบูรณ์ แต่อยู่ในเครือจักรภพอังกฤษ และในระหว่างสงครามโลกครั้งที่ 2 ประเทศแอราประกาศตนเป็นกลาง เมื่อสิ้นสงครามแล้ว นายจอห์น คอสเทลโล (John Costello) ได้เป็นนายกรัฐมนตรีใน ค.ศ.1948 และได้ประกาศให้แอราเป็นเอกราชที่สมบูรณ์ เมื่อเดือนเมษายน ค.ศ.1949 และเรียกชื่อใหม่ว่าสาธารณรัฐไอร์แลนด์ (Republic of Ireland) แต่แคว้นอัลสเตอร์ยังอยู่ในสหราชอาณาจักรอังกฤษ

จะเห็นได้ว่าชาวไอริชได้ดำเนินการเรียกร้องเอกราชของตนมาเป็นเวลานานและกว่าจะประสบความสำเร็จ ชาวไอริชต้องเสียชีวิตผู้คนไปมากมาย และอังกฤษต้องสูญเสียอิทธิพลของตนในไอร์แลนด์ไปด้วย แต่ถึงกระนั้นก็ดีในระยะต่อมาได้เกิดมีปัญหาตามมาอีก กล่าวคือ

ชาวไอริชส่วนใหญ่ต้องการรวมไอร์แลนด์ทั้งหมดเป็นสาธารณรัฐไอร์แลนด์ พวกเขาขอสิทธิในไอร์แลนด์เหนือต้องการเสรีภาพที่เทียบ พวกโปรเตสแตนต์ จึงได้เดินขบวนเรียกร้องสิทธิใน ค.ศ.1969 พวกโปรเตสแตนต์เดินขบวนต่อต้านบ้าง จนในที่สุดเกิดการปะทะกันขึ้นระหว่างพวกแคธอลิกและพวกโปรเตสแตนต์ ใน ค.ศ.1972 รัฐบาลอังกฤษได้เข้าไปรักษาความสงบและพยายามให้ทุกฝ่ายสามัคคีกันแต่ก็ยังไม่ได้ผลดี การปะทะกันทำให้เศรษฐกิจตกต่ำลงไปอีก

บทสรุป

ไอร์แลนด์สร้างปัญหาให้รัฐบาลอังกฤษอยู่เรื่อยมา เนื่องจากอังกฤษพยายามปกครองไอร์แลนด์มานานแล้ว แต่ไอร์แลนด์พยายามต่อสู้ดิ้นรนเพื่อเอกราช ไม่ยอมอยู่ภายใต้การปกครองอังกฤษ การต่อต้านของชาวไอริชทำให้เกิดการจลาจล และการปฏิวัติ แต่ไม่สำเร็จทุกครั้ง ที่รัฐบาลอังกฤษส่งกองทัพอเข้าไปปราบการจลาจลและได้ชัยชนะ รัฐบาลอังกฤษจะสนับสนุนให้คนอังกฤษอพยพเข้าไปตั้งหลักแหล่งทำมาหากินในไอร์แลนด์กันมาก คนเหล่านี้จะเข้าไปยึดครองที่ดินในไอร์แลนด์ทำให้ชาวไอริชเดือดร้อนกับปัญหาเศรษฐกิจ การเมือง และศาสนา ซึ่งไม่ได้รับความเป็นธรรมจากรัฐบาลอังกฤษ

จากการต่อต้านของชาวไอริช ทำให้รัฐบาลอังกฤษพยายามให้เสรีภาพแก่ชาวไอริชยอมให้ชาวไอริชได้มีส่วนในการปกครองตนเอง ให้ชาวไอริชซึ่งเป็นพวกแคธอลิกมีสิทธิทางการเมืองเช่นเดียวกับพวกโปรเตสแตนต์ พยายามแก้ไขปัญหาที่ดิน ปัญหาเศรษฐกิจ แต่ไม่ได้ผลสำเร็จเท่าที่ควร ทำให้ชาวไอริชพากันต่อต้านอย่างรุนแรงขึ้น

ในคริสต์ศตวรรษที่ 17 อังกฤษกับไอร์แลนด์มีการปะทะกันบ้าง แต่พระเจ้าเจมส์ที่ 1 พยายามแก้ปัญหาต่าง ๆ แต่ไม่ได้ผล และชาวอังกฤษอพยพเข้าไปอยู่ในไอร์แลนด์กันมาก ในสมัยพระเจ้าชาร์ลที่ 1 รัฐบาลได้พัฒนาการคลัง การเศรษฐกิจให้ขึ้นตติกรรมทางศาสนา และยอมให้มีรัฐสภาในไอร์แลนด์ แต่ในสมัย โอลิเวอร์ ครอมเวลล์ ชาวไอริชถูกรุกรานไม่ได้รับเสรีภาพในการนับถือศาสนา โบสถ์แคธอลิกถูกทำลาย ที่ดินส่วนใหญ่ถูกพวกโปรเตสแตนต์ยึดครอง ชาวไอริชส่วนใหญ่จึงลี้ภัยไปอยู่ในต่างประเทศ

ในสมัยพระเจ้าชาร์ลที่ 2 เกิดการพิพาทระหว่างเจ้าของที่ดินซึ่งเป็นพวกโปรเตสแตนต์กับชาวไอริชซึ่งเป็นพวกแคธอลิก รัฐบาลอังกฤษห้ามเรือสินค้าของไอริชเข้าไปขายในประเทศอังกฤษและในประเทศอาณานิคมของอังกฤษ

พระเจ้าเจมส์ที่ 2 นับถือนิกายโรมัน แคธอลิก จึงทำการสนับสนุนพวกแคธอลิกใน

ไอร์แลนด์ แต่ก็ไม่สามารถแก้ปัญหาเศรษฐกิจได้ แต่ไม่เป็นที่พอใจของพวกโปรเตสแตนต์
เมื่อเกิดการจลาจลในไอร์แลนด์ ฝรั่งเศสซึ่งเป็นพวกแคทอลิกให้ความช่วยเหลือไอร์แลนด์ อังกฤษจึงหันไปสนับสนุนไอร์แลนด์เพราะเกรงว่าอาจไปร่วมมือกับชาติอื่นได้

ปัญหาในคริสต์ศตวรรษที่ 18 (ค.ศ.1714-1800)

สภาพทั่ว ๆ ไปของไอร์แลนด์มีดังนี้คือ

1. พวกแคทอลิกได้รับความเคียดแค้นมาก
2. การปกครองอยู่ในมือของขุนนางอังกฤษ ซึ่งไม่รู้เรื่องราวเกี่ยวกับไอร์แลนด์นัก

และไม่รับผิดชอบในการปกครอง

3. สภาพเศรษฐกิจตกต่ำ การค้าฝืดเคือง รัฐบาลอังกฤษห้ามสินค้าของไอร์แลนด์เข้าไปขายในอังกฤษ พวกขุนนางอังกฤษเข้าไปเป็นเจ้าของที่ดินในไอร์แลนด์ ให้เช่าที่ดินในราคาแพง พวกชาวนาเป็นผู้เช่าที่ดิน มีฐานะยากจนมาก

4. สภาพต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นทำให้มีผู้ลี้ภัยเป็นจำนวนมาก

รัฐบาลอังกฤษพยายามปรับปรุงให้สภาพต่าง ๆ ดีขึ้น ดังนี้ .

1. ใน ค.ศ.1778-1782 รัฐบาลพยายามลดความเข้มงวดของกฎหมายลง
2. ค.ศ.1782 ชาวไอริชเริ่มเรียกร้องเอกราช
3. ชาวไอริชได้รับอิทธิพลจากสงครามประกาศอิสรภาพอเมริกันและการปฏิวัติฝรั่งเศส ทำให้ชาวไอริชมีกำลังใจต่อต้านรัฐบาลอังกฤษมากขึ้น
4. ค.ศ.1791 ชาวไอริชต้องการรวมพวกแคทอลิก และโปรเตสแตนต์ให้เป็นพวกเดียวกัน
5. ค.ศ.1793 พวกแคทอลิกได้รับสิทธิในการลงคะแนนเสียง แต่ไม่ได้รับสิทธิในการเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร
6. ค.ศ.1795 ชาวไอริชเรียกร้องสิทธิของพวกแคทอลิกเพิ่มขึ้น
7. ค.ศ.1796 ชาวฝรั่งเศสพยายามให้ความช่วยเหลือชาวไอริช เหตุการณ์ที่สำคัญที่นำไปสู่พระราชบัญญัติการรวม คือ
 1. ค.ศ.1797 ได้มีการจลาจลในอัลสเตอร์ แต่รัฐบาลอังกฤษปราบสำเร็จ และพวกโปรเตสแตนต์ทำร้ายพวกแคทอลิก
 2. ค.ศ.1798 ชาวไอริชทำการกบฏแต่ถูกปราบลงพระราชบัญญัติการรวม (Act of Union) ใน ค.ศ.1800 สรุปได้ดังนี้

1. รัฐสภาของอังกฤษและไอร์แลนด์ควรรวมกัน และให้ไอร์แลนด์ส่งผู้แทนไปประจำ
ในรัฐสภาอังกฤษ

2. ให้ทั้ง 2 ประเทศมีการค้าเสรี

3. ให้เสรีภาพทางศาสนา

พระราชบัญญัติการรวมนี้ไม่ได้ผลเพราะพวกแคทอลิกยังไม่ได้รับเสรีภาพขึ้นจากเดิม
พวกแคทอลิกยังต้องเสียภาษีให้แก่วัดโปรเตสแตนต์ และเจ้าของที่ดินยังคงมีอิทธิพลต่อไป

ปัญหาไอร์แลนด์ในคริสต์ศตวรรษที่ 19 และ 20

ปัญหาไอร์แลนด์มีอิทธิพลต่อการเมืองของประเทศอังกฤษ คือ นายกรัฐมนตรีทุก
สมัยพยายามแก้ปัญหาไอร์แลนด์ให้หมดสิ้นไปแต่ทำไม่สำเร็จ และเป็นเหตุให้นายกรัฐมนตรี
ต้องลาออกจากตำแหน่งไป และผลัดเปลี่ยนรัฐบาลกันบ่อยครั้ง ปัญหาพระราชบัญญัติการปกครอง
ตนเอง (Home Rule) เกือบทำให้เกิดสงครามกลางเมือง ใน ค.ศ.1914 เป็นต้น

บุคคลสำคัญของไอร์แลนด์ในระยะนี้ คือ Daniel O'Connell เป็นหัวหน้าของชาว
ไอริชในครั้งแรกของคริสต์ศตวรรษที่ 19 เป็นนักพูดที่ดีและมีความเห็นอกเห็นใจผู้อื่น ช่วยเหลือ
สมาคมแคทอลิกใน ค.ศ.1823 เรียกร้องสิทธิเสรีภาพพหุติดเทียมกันกับพวกโปรเตสแตนต์ ในรัฐสภา
Connell ได้เรียกร้องให้มีการปฏิรูปรัฐสภา พิจารณาเกี่ยวกับการเสียภาษี และเกี่ยวกับพระราช
บัญญัติการรวม (Act of Union) ใน ค.ศ.1800 แต่ข้อเรียกร้องของคอนเนลล์ยังไม่ประสบผล
สำเร็จเขาถูกจับขังคุกและตายใน ค.ศ.1847

ค.ศ.1848 ชาวไอร์แลนด์ไม่สามารถแก้ปัญหาเศรษฐกิจของประเทศได้ ได้ทำการ
เคลื่อนไหวโดยจัดตั้งสมาคม ฟิเนียน ขึ้น และได้รับความช่วยเหลือจากสมาคมฟิเนียน ในสหรัฐ
อเมริกา หัวหน้าที่สำคัญ คือ ไอแซค บัท (Isac Butt) และชาร์ล สจิวค พาร์เนล (Charles
Stuart Parnell) ได้ร่วมกับสมาคมฟิเนียน เรียกร้องรัฐสภาเกี่ยวกับปัญหาที่ดินและเศรษฐกิจ
ตลอดจนเอกราชของไอร์แลนด์ เขาถูกจับขังคุกใน ค.ศ.1881

เหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นในสมัยที่เกลดคลีตันเป็นนายกรัฐมนตรี

1. ค.ศ.1869 ได้มีพระราชบัญญัติ Irish Church เลิกอุดหนุนวัดโปรเตสแตนต์ใน
ไอร์แลนด์

2. ค.ศ.1870 ได้มีพระราชบัญญัติที่ดิน (Land Act) เจ้าของที่ดินต้องปรับปรุงที่ดิน
ให้ดีขึ้น

3. พรรควิกตอเรียทำการต่อต้านพาร์แลนด์ แต่เขาได้รับเงินอุดหนุนจากพวกสมาคมฟิเนียนในสหรัฐอเมริกาให้ทำการต่อต้านรัฐบาลอังกฤษ นอกจากนี้เขายังร่วมมือกับสันนิบาตที่ดิน (Land League)

4. ค.ศ.1881 ได้มีพระราชบัญญัติที่ดินฉบับที่ 2 (The Second Land Act) เจ้าของที่ดินเรียกค่าเช่าที่อยู่กรรมขึ้น แต่ชาวไอริชยังไม่พอใจ และการต่อต้านครั้งนี้ พาร์แลนด์ถูกจับไปขังคุก

5. ใน ค.ศ.1886 และ 1893 รัฐสภาได้คัดค้านพระราชบัญญัติการปกครองตนเอง (Home Rule)

6. ค.ศ.1890 พาร์แลนด์รู้สึกผิดหวังเกี่ยวกับปัญหาไอร์แลนด์ และเขาถึงแก่กรรมใน ค.ศ.1891

ค.ศ.1912 นายเซอร์เบิร์ต แอสควิธ (Herbert Asquith) เป็นนายกรัฐมนตรี สังกัดพรรคเสรีนิยม เขาได้ออกพระราชบัญญัติการปกครองตนเอง ฉบับที่ 3 ซึ่งชาวไอริชมีสิทธิปกครองตนเองได้ มีรัฐสภาที่กรุงดับลิน แต่ชาวไอริชยังไม่ได้เอกราชสมบูรณ์จึงได้ดำเนินการเรียกร้องเอกราชต่อไป แต่ไอร์แลนด์เหนือ ซึ่งประกอบด้วย 6 มณฑล และมีอัลสเตอร์เป็นศูนย์กลางต่อต้านพระราชบัญญัติฉบับนี้ โดยได้รับการสนับสนุนจากพรรคอนุรักษนิยม กลุ่มชาตินิยมไอริช และเจ้าของที่ดิน ปัญหานี้ยังแก้ไขไม่ได้ พอดีสงครามโลกครั้งที่ 1 เกิดขึ้น

ปัญหาไอร์แลนด์หลังสงครามโลกครั้งที่ 1

ชาวไอริชได้ก่อการจลาจลเพื่อเรียกร้องเอกราชในระหว่างสงครามโลกครั้งที่ 1 โดยได้รับความสนับสนุนจากเยอรมัน และก่อตั้งสมาคมซินเฟน (Sinn Fein) มีอาร์เธอร์ กริฟฟิธ (Arthur Griffith) เป็นผู้นำ

นายกรัฐมนตรีอังกฤษ คือ นายลอร์ด จอร์จ (Lloyd George) พยายามแก้ปัญหานี้ ชาวไอริชจัดตั้งสภาของตนและประกาศตั้งสาธารณรัฐไอร์แลนด์ เมื่อวันที่ 21 มกราคม ค.ศ. 1919 มี เดอ วาเลอร่า เป็นประธานาธิบดี แต่ถูกรัฐบาลอังกฤษต่อต้าน เกิดเป็นสงครามใน ค.ศ.1920-1921 ในที่สุดรัฐบาลอังกฤษยอมให้ไอร์แลนด์ปกครองตนเอง โดยแบ่งเป็นไอร์แลนด์เหนือและไอร์แลนด์ใต้ ไอร์แลนด์เหนือยังเป็นส่วนหนึ่งของสหราชอาณาจักรอังกฤษ ไอร์แลนด์ใต้มีชื่อว่า เสรีรัฐไอร์แลนด์ (Irish Free State) แต่รัฐบาลอังกฤษยังเข้าไปควบคุมนโยบายต่างประเทศในไอร์แลนด์ ไอร์แลนด์ต้องทำสัญญาชดเชยค่าเสียหายให้แก่รัฐบาลอังกฤษ

ชาวไอริชบางกลุ่มไม่เห็นด้วย จึงเกิดต่อต้านเกิดเป็นสงครามกลางเมืองระหว่างพวก Republicans และพวก Free Staters ใน ค.ศ.1921-1922 ผลคือพวก Free Staters ชนะ และ วิลเลียม คอสเกรฟ (William Cosgraves) ได้เป็นประธานาธิบดี

ค.ศ.1932 ได้มีการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรทั่วไป พวก Republicans ชนะ การเลือกตั้ง นายเคอ วาเลอรา ได้เป็นประธานาธิบดี เลิกสัญญาที่ทำไว้กับรัฐบาลอังกฤษ แต่ถูกรัฐบาลอังกฤษต่อต้าน

ในเดือนกรกฎาคม ค.ศ.1937 รัฐสภาประกาศใช้รัฐธรรมนูญใหม่ เปลี่ยนชื่อประเทศ เป็น แอรา และในเดือนเมษายน ค.ศ.1949 ได้เปลี่ยนชื่อใหม่เป็นสาธารณรัฐไอร์แลนด์ (Republic of Ireland) แต่เขตไอร์แลนด์เหนือยังรวมอยู่ในสหราชอาณาจักรอังกฤษ แต่ชาวไอริชยังต้องการรวมไอร์แลนด์ทั้งหมดเป็นสาธารณรัฐไอร์แลนด์ และพวกแคธอลิกในไอร์แลนด์เหนือ ถูกจำกัดเสรีภาพ จึงเดินขบวนต่อต้านและเกิดปะทะกันระหว่างพวกแคธอลิกและพวกโปรเตสแตนต์ และสร้างความไม่สงบอยู่เสมอ รัฐบาลอังกฤษก็พยายามเข้าไปรักษาความสงบเรื่อยมา

ตัวอย่างคำถาม

1. จงกล่าวถึงปัญหาไอร์แลนด์โดยสังเขป
2. จงวิจารณ์เกี่ยวกับปัญหาไอร์แลนด์ในปัจจุบัน
3. เพราะเหตุใดชาวไอริชจึงก่อการจลาจลเรื่อยมาตั้งแต่อดีต
4. พรรคเสรีนิยมช่วยแก้ปัญหาไอร์แลนด์อย่างไรบ้าง
5. จงวิจารณ์พระราชบัญญัติการปกครองตนเองของไอร์แลนด์ (Home Rule)